

„Danfæren“
et halvgentlig Ulyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danfæren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Kvarter i de forenede Stater \$1.50; til Ulandet \$2.00.
Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danfæren“ ledes indtil videre af Past. A. W. Andersen som Direktionsformand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. W. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Ansøgere sendes direkte til „Danfæren“, Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danfæren“
Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtryktlig Oplyselse modtages af Udgiverne og at Godd er betalt, i Dødensskemelle med de forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Følt, der opretter i Bladet, enten for at løbe hos dem eller for at søge Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de har Abonnementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Glædelig Paaskefest.

Vi vil hjertelig ønske vore Læsere glædelig Paaskefest med følgende Vers:

O, du herlige,
O, du salige,
Naar de bringende Paaskefæd!
Nu er Gudmanden,
Kristus, opstanden —
Glæd dig, ja fryd dig, o Kristend!

O, du herlige,
O, du salige,
Se jer bringende Paaskefæd!
Døden du toinger,
Livet du bringer,
Glæd dig, ja fryd dig, o Kristend!

Bibelforklaring.

„Gifler du mig mere end disse?“
(Joh. Evang. Kap. 21.)

„Store Helgen ogsaa have Adams Rød og Klæder paa.“ Saaledes lyder det i en af vore Salmer med Hensyn til Apostlen Peters Fornægtelse. Og vi ser det, at der er noget faare bemødt ved at tænke paa, at det er vel vanskeligt at træffe en eneste stor Stikelse i Guds Menigheds Historie, som ikke har sagt eller gjort Ting, om hvilket man kan have Grund til at mene, at det havde været bedre, om det aldrig var kommen frem. Men her bør man saa ikke forglemme, hvad der ligger i det gamle Ord: „Store Dyder og store Lyster følges gerne ad.“ Og hvad der her lægges Vægt og Fod paa, det er, at det er stort og storlaadt, til hvilken Side det gaar. Store Værdier tager store Strid, hvor de komme, de falde ikke saa let hen i smaalet Begeringer eller i det frygtagtige. Det er de smaa beregnende Naturer, der ligger og murer i faadant, og som frabagt holde sig med, hvordan Vinden vil blæse, og hvor der ikke er for meget at vove. „Store Helgen“ kunne falde og kunne komme til at faa i Modsigelse til sig selv, men det er ikke som slaviske Knebter, at de komme faadant affæd, men det ser snarere ved, at de taber Ligevægten under vanskelige og forviklede Forhold. Noget faadant ser vi i Apostlen Peters Liv.

Peter var noget af en Kraftnatur, hvorfor Herren ogsaa fra Begyndelsen talte ham Klippemanden (Joh. 1, 43). Han var anlagt til „at føre an“, han havde altid Ordet paa Tunge, og han brugte det ogsaa, og det baade i Tide og i Uide. Og han var en Mand, der baade havde let ved at danne sig en Mening om en Sag, og ogsaa at kunne gøre sin Mening gældende. Som Vidnesbyrd herom kan anføres, at da Jesus engang spurgte sine Disciple, hvem Menneskene mente ham at være, hvor til de maatte svare, at det var den forfærdige Meninger om; og da Jesus saa spurgte Disciple, hvad de selv mente, saa svarede Peter: „Du er Kristus,

den levende Guds Søn“ (Mat. 16, 13—15). Og da Apostlene holdt Møde i Jerusalem for at komme til klar Forskælfelse af det omtvistede Spørgsmaal om Lovens Forhold til Evangeliet, da var Peter ogsaa den, der bedst kunde klare Sagen. Hans Standpunkt var: Ikke at lægge et Nag paa Disciple, men blot at holde ved det: „Vi tro at blive salige ved den Herrens Jesu Kristi Naade“ (Ap. 15, 15). Og i denne Forbindelse kunne vi saa ogsaa nævne Peters varme Løfte om, at selv om alle de andre Disciple stulde komme til at forarges paa Herren, saa vilde han dog aldrig forarges (Mat. 26, 33).

Ja saadan kan en Mand tale, som har et varmt Herte og en fryg Mand. Men det er saa igen dette: „Store Helgen ogsaa have“ o. s. v. Den Peter, der havde givet saa klar en Kendelse i Jerusalem om den nye Pagts Forhold, han blev bange for sig selv og sit Standpunkt, da han fort efter kom til Antiochia, hvor han mødtes med nogle fide Modstandere. For dette „Dobbeltpil“ blev han saa ogsaa offentlig tilfærdet af Paulus (Gal. 2, 11—14). Og den Peter, der lovede at ville lade sit Liv for Herrens Skyld, han fornæggede sin Herre og Frelser og for højt paa, at han ikke engang tænkte den omtalte Messias. Ja saaledes kan det gaa i denne Verden. „Den, der staar, skal altid se vel til, at han ikke falder“ (1. Kor. 10, 12). „Manden er villig, men Kædet er stræbeligt“ (Mat. 26, 41).

„Men, Herren, han er dog fine tro, ogsaa naar de mistvise“, og vi kunne sige til: ogsaa naar de falder. Det er dette, man møder ved den Lejlighed, hvor det Ord lød: „Simon, Jonas' Søn, elsker du mig mere end disse?“ Det var ved en af Herrens Aftenbæltelser efter Opstandelsen. Denne Aftenbæltelse foregik i Galilæa ved Tiberias Sø. Og den Stille i Overværelse af sine Disciple. Jesus holdt Maaltid sammen med disse syv Disciple. Og efter Maaltidet henvender Herren sig saa til Peter med Spørgsmaalet: „Gifler du mig mere end disse?“ Der er allerede noget ejendommeligt ved, at et faadant Spørgsmaal netop stulde rettes til en enkelt. Og Spørgsmaalets Form er ogsaa ejendommelig. Man kan not, om man synes saa, spørge den enkelte, om han elsker hun eller Jesus; men man stulde da være meget usikker for at faa sig selv til at spørge nogen, om han havde større Kærlighed til Jesus, end andre Mennesker havde. Dog saaledes bliver Peter spurgt. Men her er ogsaa at mærke, at Peter havde selv sammenlignet sig med de andre Disciple. Som anført ovenfor, havde Peter tidligere erklæret, at selv om alle de andre stulde svigte i Farens Stund, saa stulde han nok blive paa sin Post. Men nu var der flet meget, siden hine raste Ord blev udtalt. Peter var bleven en Fornægter, men han var ogsaa bleven oprigtig igen. Herren havde mødt ham efter sin Opstandelse (Lut. 24, 34), og han havde tænkt ham Naade og Fred. Og Forholdet og Forbindelsen ved det Spørgsmaal til Peter bliver da at opfatte omtrent saaledes. Herren vil ligesom sige til Peter: „Ja, Peter — dog at bemærke, at han her kun blider næret ved hans eget Navn Simon — du har prøvet og erfaret afslutning, siden du udtalte de stærke Ord: „O, og ogsaa alle de andre forarges“ o. s. v. Og hvad har du saa høstet af din Erfaring? Hvad tør du nu vove at sige om din Gudsfornegtelse og Kærlighed, i Sammenligning med dine Meddisciple?“

Det er let at se, at Peter forstod denne Tale, at han skønnede, hvor Spørgsmaalet førte hen. Og han var bleven flog af Stade. Han vil ikke ind i en Ulykke ved atter at indvise sig i Betragtninger over, om han stod højere eller lavere end de andre Disciple. Nej, han vil ikke igen maale sig med andre, men han vil i Odmæghed aabne sit Herte for Herren. Og man mærker, at han er saa bange for at sige formeget. Hvilken Takt og hvilken Beskedenhed er der dog ikke i dette: Herre, du ved alle Ting, du ved, at jeg elsker dig. Og det maa heller ikke overses, at da han blev spurgt tredje Gang, noget, der sikkert stulde henvise til hans tredobbelte Fornægtelse, da blev han ikke fornærmet, men han blev bekræftet, og det var den Slags Bebrøvelse, der kaldes Bebrøvelse efter Gud. Og det er paa disse Veje, at vi saa vor Jesus i Tale; thi Roserne vokse i Dale. Disse Dale blev Peter mindet om, da Herren fort før sin Død sagde til ham: Naar du engang omdender dig, da

lykt dine Brødre (Lut. 22, 32). Nu var dette flet, og derfor blev der nu sagt til Peter: Født mine Naar, Vægt mine Lam. Ja, det er Vejen: først selv at finde Fred og Hvile, og saa derefter gaa ud at bringe Fred og Velsignelse til andre.

„Den anden Halvdel.“

Endnu et Ord fra min Haand — med Redaktionens Tilladelse.

At imødegaa eller gennemgaa, hvad der i dette Blad har været strejket om det danske Sprogs Bevarelse eller imod det, det vil jeg aldrig tænke paa.

Men jeg skønner, at jeg tilføls er bleven misforstaaet eller ikke forstaaet. Maaste det har sin Grund i — tilføls — at jeg ikke har udrækt mig klart nok eller fuldt nok. Derfor prøver jeg endnu en Gang.

Naar jeg denne Gang bruger som Overskrift „Den anden Halvdel“, saa er den egentlig laant fra vor berømte Landsmand Jakob Riis. Han skriver om „The Other Half“ af Befolkningen i New York. Jeg tænker paa noget, jeg vil talde „den anden Halvdel“ af vore Landsmænd i dette Land.

Men lad mig først bemærke, at de fleste Danfære, der har været i „Danfæren“ om at bevare Danfæren og saa jeg, vi er vist enige i Hovedsagen. Det har nok vel, som Sproget for en og anden var Hovedsagen, men det er det nok ikke alligevel. Det er det at ikke for mig. Vort Følt Bevarelse og rette Udbifling i dette Land er Hovedsagen. Om saa en kan mene, at det da fte Sprog er et bedre Midde til dette Maals Opnaafelse, og en anden bet engelske Sprog, saa er og bliver Maalet det samme, og Uenigheden gælder ikke Hovedsagen. Vi er enige i Hovedsagen.

Derfor til Lyfte! alle I, som med Alvor vil arbejde for vort Følt materielle, aandelige og evige Vel og vor lutherle Kirkes Grundfæstelse og Opbyggelse gennem det danske Sprog. Til Lyfte! med hvert ærligt Forsøg paa Oprettelse af danske Menighedsstoler. Til Lyfte! med hver ihærdig Bestræbelse for at udbide befaaende danske Kolonier og grunde nye.

Men medens dette bør gøres, saa er der noget andet, som ikke bør forømmes. Gør alt, hvad I vil og kan i disse Aetninger, saa vil der endda blive en anden Halvdel af vort Følt, af vor i dette Land opvokse Ungdom, der ikke naas ad disse Veje eller ved det danske Sprog som Midde.

Og om jeg end efter vort danske Sprog (jeg har jo aldrig vist det modfælt), saa efter jeg vor danske Ungdom og mine Landsmænd mere. Jeg elsker vor lutherle Kirke og dens danske Giflinger saa meget (om end langt fra not), at jeg kan ofte Sproget for deres Frelses Skyld.

Maaste jeg burde sige mere end den anden Halvdel. Men jeg tænker ikke just paa alle, selv om jeg gerne vilde omfatte alle mine Landsmænd med min Kærlighed. Men det synes, at mange af dem er saa langt borte, at der næppe kan næres Haab om at naa dem. Derimod kan der næres Haab om at naa en Del.

I hvert Fald kan jeg ikke give den Tante Medhold, at vi ikke mere stulde bryde os om eller nære Haab om dem af vore Landsmænd, der ikke længere taler Danfæ. Lad os gøre alt, hvad gøres kan baade gennem danske Stoler, Menighedsstoler, Sommerstoler, Søndagsstoler, højere Stoler, for det danske Sprogs Bevarelse, saa falder der not blive en Halvdel, der ikke naaes.

Og det gælder med den anden Halvdel er, at det i Reglen er de forfomme, dem, der driver for den første den bedste Vind. Det er jo netop om den forfomme Halvdel (om ret jeg har forfælt, jeg har fte selv læst Bogen), Jakob Riis skriver. Det er sikkert paa Tide, vi saa Vje for denne anden Halvdel.

Og saa kan jeg heller ikke forfæla, at vi stulde behøve at opgive vort bedste Følt, fordi vi blider amerikaniserede. Stulde vi derfor opgive vor lutherle Befæstelse? Stulde vi derfor opgive Kærligheden til vort Fædreland og vort Følt Giflorie. Jeg indrer ikke Nødvendigheden deraf. Og hvorfor opgive Kærnen i vor nationale Literatur. Jeg vil ikke tale om Fødernes Literatur, men Græternes, Romernes og andre gamle Følt Literatur leber jo endnu og lever blandt andre Følt. Og det er Erfaringen i dette Land? Hvor

lyste vifer ikke ofte de amerikaniserede Lyftere sig! Og selv Nordmændene — hvor gør de sig ikke gældende netop som amerikaniserede Nordmænd! Nej, Venner, det nationale, det er noget ved, det der ikke med Sproget.

Altjaa — intet Afslag paa alvorligt Arbejde paa Danfæ. Men netop for at kunne bevare, hvad der vil lade sig bevare, og for at redde, hvad der vil lade sig redde, maa vi ogsaa have alvorlig fat paa Engelsk. Vore Præst og Lærere og alle, der paa nogen Maade indtager en levende Stilling i Føltet, især dem, der nu udbaaner til ledende Stillinger, bør have Fjet rettet lige saa godt paa den anden Halvdel som paa den første, de maa være i Stand til at virke i begge i det engelske som i det danske Sprog. Kun gennem begge kan vor Opgave ventes løst forfærlig.

Morten Jensen.

Allderdomshjem.

I „Danfæren“ for 30. Januar d. A. gaa jeg i en Artikel om Allderdomshjem Oplysninger, jeg havde indvundet ved at besøge flere Allderdomshjem, og gav tillige Fingerteg om Maaden til et faadant Hjem Oplyselse og Underhold. I Artiklen er indlæbet en Fjæl, som jeg ikke har set før nu. Der staar: Tre af disse (Hjem) har toset henimod fire tusinde Dollars, det fjerde meget mere. Der skal staa: Hver af de tre (Hjem) har toset henimod tyve tusinde Dollars (\$20,000), det fjerde har toset noget mere.

Jeg havde ventet, at den almindelige fælle Trang til og Interesse for Allderdomshjem i den f. d. luth. Kirke og stærke Lyft til at fremme Sagen samt mine Oplysninger, stulde have fremkaldt en livlig Tantevæksling i „Danfæren“. Det gjorde det dog ikke. Kun en Artikel af Hr. Anter foruden min er til Dato fremkommet, som har talt om Allderdomshjemssagen. Pastor Anter betoner Nødvendigheden af et Allderdomshjulesteb og tilfunder til Oprettelsen af et faadant samt abbaer imod at føre Allderdomshjemssagen ind i Dødbande, saa der ikke bliver noget af den.

Der er tidligere strejket i „Danfæren“, at der er en længe fælt Trang til Allderdomshjem iblandt os. Den f. d. luth. Kirkes sidste Naarstøbe neblatie en Komite til at virke for Oprettelsen af Allderdomshjem. Nu har den længe fælt Trang og Interesse havde Udfslag i Forhandling, og om man vil i Bredvæksling med Komiteen, staar Navnene paa dens Medlemmer i Naarberetningen. Ser ikke dette, vil Sagen hæmmes. De, som erklærer Nødvendigheden af et Allderdomshjem, fordi de intet har, enten de har Midler eller ikke, saa vel som andre, der gerne vil være med at oprette et faadant, bør nøje overveje med hverandre, hvor og hvorledes denne vigtige Sag bedst kan loerfættles.

Det vil glæde Komiteen og fette dens Arbejde, om nogen kan oive Ophugning om en god Velsignelse for et Hjem, og Indtægtsstider til dets Opførelse og Underhold samt andet, som maatte vedrøre denne Sag.

Samfundets Kasserer, Marfus Beck i Blair, Nebr., modtager Gaer til Allderdomshjem. Til Dato er der kvitteret for \$65.62.

H. Hansen.

2219 N. 26 St., Omaha, Nebr.

Et og Andet.

I dette Blad af 27. Maris læser man iblandt „Lillier og Vag“ noget om en Tramps Menestef. Jeg som derved til at tænke paa: mon ikke Kirken med dets mange Samfund tilfægmed de borgerlige Samfund har stor Skyld i, at der bliver saa mange Tramps, Skyld i, at ogsaa nogle maa forlade kristne Hjem for at gaa Trampenes Veje. Jeg har en Gang hørt et troende Menneske, som dog var enig og almindelig god Arbejdsmand, klage saaledes: o, var det blot Sommer, at man kunde sove ube, saa behøvede man ikke at have Stænd for den Smule Husly og Brød, man behøver. At ja, saadan gaar der flere haade Vokse og Børn fra kristne Hjem, og det er jo ikke saa fælden i vor Tid, hvor man endog taler store Ord om, hvorledes Velfærd florerer, og at Kirkefællesk Ridsle, som har mange Arbejdsfælt, lafer endog deres egne Troesfæller i Vejgrøften,

naar de er opslidte og ikke længere kan springe som Hjorte og løfte som Kæmper. Og for at de ikke gaa fælt omkomme, giver de saa deres smaa Børn og Dreng Arbejde til mindre Løn, Børn, hvis Menneskelib burde ledes i Stole og Hjem, og hvad endnu værre er, nogle af Evangeliet Fjortendere, særlig de arifotkriftle, holder sig Anførsle, fordi disse Mænd har jo ogsaa i Konfurrence-Kampen, hvor det gælder om for dem muligt at blive enealdige paa Markedet i deres Induftrifag. Fædelagtig Rigdom, Side om Side med Armød, synes at være det Maal, som mange Kirkefællesk Lære fæller efter. Intet Under, at det er saa let at indbilde Arbejdere, at Kirken er deres Fjende i Brødsfærgsmaalets Kamp. Men det er underligt, at troende Mennesker i kristne Hjem ligesom foragter dette Spørgsmaal som noget, der maa gaa fælt trænges i Baggrunden, men dog alligevel ikke kan undgaa at knurre, naar det florer paa Brød, famtildig med at Engdom og Nød herger. Jeg kan ikke vide, om fte Kirkes Lærere bærer sig fælt ad i Menighederne paa dette Omraade. Der er nemlig noget meningsløst i, at der klages over de Præst og Læreres smaalet Værfærd, naar der famtildig med ikke lages mindste Hensyn til de kristne Hjem Naar, som berøves alle Midler til Livsopholdet, Hjem som dog er med til at fætte og bære Guds Riges Sag frem og ud iblandt Føltet. I Stedet for de smaa Gaer vender man saa paa en eller anden Miljo-nærs Gaadimbed. Men deres store Gaer bliver ikke alle Vegne til Velsignelse. Vi har saaledes fra deres Gaer en meget stor Fjænterliteratur, hvortil den læfælsfine Ungdom har fri Adgang, fte Boghylder af mange Slags Kirke- og Sættære-Literatur, med Læsning til Jordærfælle for mange. Og deres store Gaer er jo dog for det meste Udbyttet af opslidte Menesters Arbejde og Lidelser og kan paa den Maade betragtes som lovligt Røvergods i deres Eje.

Derfor nu Arbejdet og Livsopholdet derimod blev en Føltfag, i Stedet for som det nu er, Entelmands eller enkelte Fjænters Sag, saa vilde Tilstanden blive anderledes med Værfærd og Livsophold faavel i Kirkefællesk, i deres Stoler og Hjem, som i det borgerlige Samfund. Thi de kristne er langt fra de fattigste iblandt Føltet. Fordi der er en Del fattige iblandt dem i de Lande, hvor Kristendom er anerkendt og beskyttet, behøver de Kristne ikke at have Troens Gagne liggende i Vejgrøfter. Der kan blive fægt baade for Livsophold og Arbejde til alle, dersom Samfæ blev vakt for det. Det er nemlig Socialismens Mission at gøre Arbejdet til en Føltfag. Hvorfor er saa mange af Kirkes Følt da med til at give dem Naadefag? Jo, fger man, de vil afbrænde og nedbrænde Kirker og Stoler og deri ligger det farlige, vi kan vente fra dem. Jeg tror ikke, at der er Fare for, at fri Religionsøvelse bliver ophævet i Socialismens Tidsalder. Not muligt, at Kirkestat eller Statskirke vil falde bort i mange Lande. Jo, men vi kan jo godt optage Arbejdet og Arbejdernes Sag, uden at vi behøver Socialismen. De kristne paa Jorden er ikke saa fattige, at de behøver at bide Lønsflaveriet i dens ufælle Stikfælle.

Peter Tørfelsen.

Maaste mange Læsere, som ikke kender Peter Tørfelsen, kunde frage for, at der fluler sig en farlig Socialif i ham. Derfor vil vi ophfæ, at han er en gammel troende Kammerat fra Solbæltarene i Danmark. Og om vi ikke tager meget fælt, har han alt i mange Ar været et virksomt Medlem i vor Kristne her i Amerika. Hvad han skriver, er sikkert vel ment, ogsaa ved ordet at overveje.

Red.

En vigtig Opgave.

Her lidt med Hensyn til Hr. Highbys Styffe: „En vigtig Opgave.“ Det er en meget smuk og god Tante at famle Landsmænd ikke alene til nye Kolonier, men ogsaa til gamle. Jeg er derfor helt enig med Highbys i denne Sag. Eksemplet burde fremfænde denne Sag, og jeg mener Pastor H. Hansens, N. Dakota. Jeg troer, som Highbys strev, at en Plads for en Koloni vilde være i det nordvestlige Minn. i Marfæl og Kriston Countier. Disse Countier udgør jo en Part af den

frugtbare Red River Dal, og en Del uopdyrket Land findes endnu der, som vist kan købes for fra \$8 til \$15 pr. Acre; dette er vist not godt Land, som gennemfæres af Jernbane. Længere øst er derimod fumpigt med Stov og Søer. I Canada er der maaste mere end en Plads for Koloni.

Vore Landsmænd fra Omaha har jo taget Land nord for Montana i Landskabet „Alberta“; maaste er det ikke saa fælt der, da varme Vinde blæser derind vest fra. Troværdige Amerikanere har fortalt, at Landet der er saa godt og smukt som nogen Steds i de forenede Stater; filmet er der en god Del Stofland. En Mand kan saaledes indfænde en Ansøgning til Vinnepeg og for 25 cents saa Lov til at hugge 1800 Fod Bogningsstømmer og 400 Post. Homestead kan faaes for \$10 og fortjenes paa 3 Ar.

Men foruden disse 2 Pladfer, kunde der saa fælt ogsaa tænkes paa det nordlige Michigan imellem Lake Superior og Lake Michigan, med Danmarks klima, med Stov og Brærie?

I øst Washington Stat? I de frugtbare Dale, af hvilke der findes 5 fra Colorado og fndvest, med flere hundrede Tusind Acres Land. Jo fælt har ikke nobig endnu at gaa ud paa de øde Stetter i Vest Nebr., Whoming eller andre Steder. Kun nogle til at gaa foran — laant paa de nært 1000, som er famlede paa de saa Ord i Dakota ved Pastor Hansens Værfærd. Hvorfor ikke begynde en 3 a 4 Kolonier, og saa kan fælt rejse, hvorfæ den fægtes bedst, en halv Snæs famtlier paa en Plads vil fætte en hel Koloni med Tiden.

Audubon, Ja., den 21. Maris 1903.

Chr. Jensen.

Paaskeang.

(Mel.: Kamp alvorlig nu Guds Naade.)

Dette er min Trøst og Glæde,
At vor Frelser har opstod;
Døden tænder ham ej lade,
Graven sig for ham opstod.

Hele Bagten maatte vige
Bort fra dette Hvilesteb;
Thi Guds Søn fra Væfæls Rige
Han stod op i hellig Fred.

O, I Brødre, Søstre kære,
Tænt Jer dog en Glæde stor,
Der blandt alle dem maa være,
Som paa Livets Herre tror.

Kære Frelser, vær til Stede
I vort Hertes Hvilesteb;
Som vi og af Hjertet bede,
Om din Naade og din Fred.

Saa vi ved din Kraft med Glæde,
Stride kan vor Troes Strid,
Og med Sejr i Heltgæde
Præfæ dig til evig Tid.

Lauritz Hansen,
Wolhurst, Colorado.

Gamle Tanker til ny Overvejelse.

For et Par Ar siden blev det talt og strejket en hel Del om Oprettelsen af en Livsassurance eller Forsikringsforening. Nu synes det for saa vidt, som om Sagen var glemt, og dog tror jeg, at netop denne Sag er af en overordentlig Vigtighed. Det er en Kændsgerning, at de hemmelige Foreninger, og da især „Danfæ Brødersamfund“, arbejder ihærdigt for at vinde Tilfælden iblandt vort Følt, endog faa indensfor vore Menighedsstred. Og det er bærnst ogsaa en Kændsgerning, at mange gaar ind i faadanne Foreninger, udelukkende for Forsikrings Skyld. Jeg tender personlig en Mand, som i længere Tid spættede paa at gaa ind i „Woodman“, og det fættede hans Hustru, Menighedsmedlemmer og Werner fort Besværet at faa ham til at lade være.

Et andet Eksempel. En Mand, som jeg ligeledes personlig tender, tænker nu for Alvor paa at gaa ind i „Danfæ Brødersamfund“, og hvad er Grunden? fimpelfen denne, at han synes, det er hans Blikt at fætte sine kære en no-genfunde betragende Fremtid i Tilfælle af hans Værfærd.

Vi prøver paa at fætte os mod de hemmelige Foreningers Indvælfelse og at modarbejde den, men hvad nyhter det, faalenge vi ikke har noget andet at byde i Stedet. Men jeg tror, at Tiden er kommen for dette noget. Vor Tid er Forsikrings Tid; man vil forsikre sig, man vil lade afurere, og saa gaar